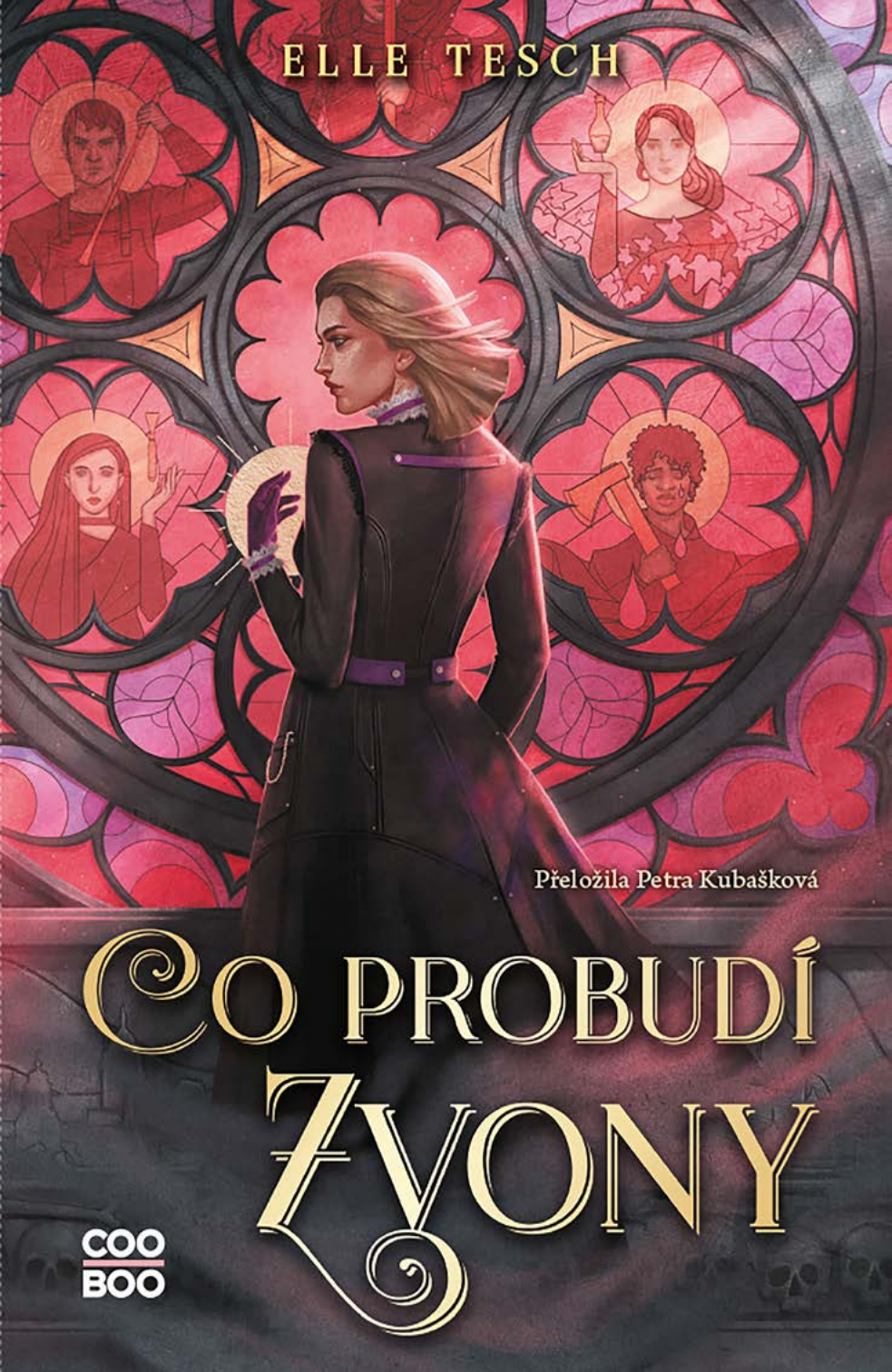

ELLE TESCH

Přeložila Petra Kubašková

CO PROBUDÍ ZVONY

COO
BOO

Co probudí zvony

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Elle Tesch

Co probudí zvony – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

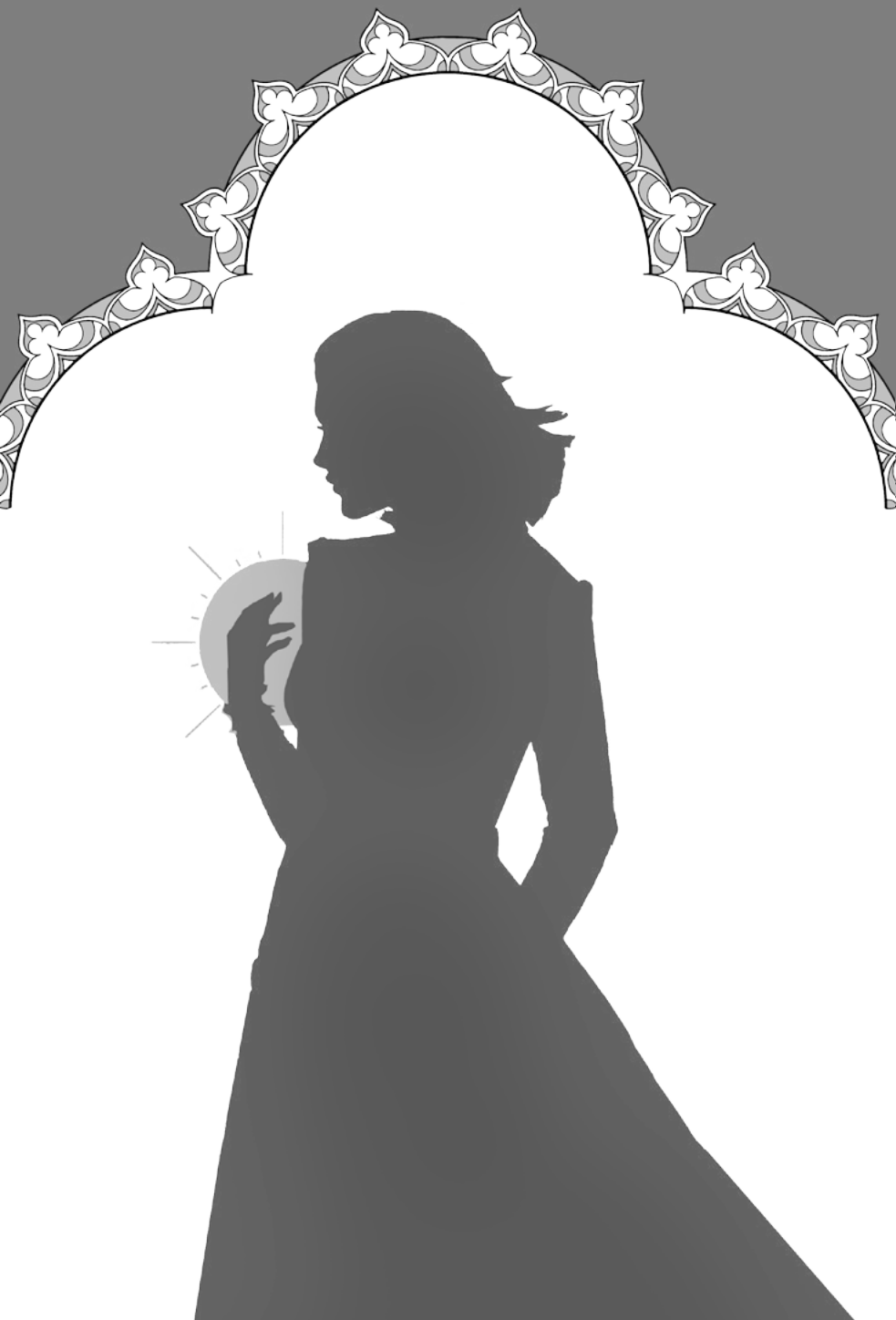

ALBATROS MEDIA

CO PROBUDÍ ZVONY

ELLE TESCH

COO
BOO

Mé mamince.

Kéž by Mina měla také takovou.

Přeložila Petra Kubašková

WHAT WAKES THE BELLS

Copyright © 2025 by Elle Tesch. Published by arrangement with Feiwel & Friends,
an imprint of Macmillan Publishing Group, LLC. All rights reserved.

Translation © Petra Kubašková, 2025

Cover © Eleonor Piteira, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-4009-4 (1. zveřejnění, 2025)

ISBN e-knihy 978-80-267-4010-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4033-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4034-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Jedna

okaždé když se hodina chýlí ke konci, cítím, jak městu tluče srdce.

Když zavřu oči, puls Vaiwynu se zdá být stejně pravidelný jako můj. Je to jemný tlukot pod tkáněmi z kamene, kovu a dřeva. Krev města proudí dlážděnými ulicemi jako žilami, jeho rostoucí kosti dlí v rozvrzaných trámech a vzdušné dvorany prastarých budov mu slouží jako plíce. Jeho životní rytmus tepe v dokonalém souladu s hlasitým klapáním hodin nad mou hlavou, stejně jako s tlumeným tikotem kapesních hodinek, jež svírám v dlani.

Všechny tři společně odpočítávají minuty, zbývající do jedné hodiny.

Bledými, umaštěnými prsty zaklapnu hodinky a strčím je do kapsy. Tenký řetízek se mi sveze po noze a já pevně uchopím ohromné nůžky. V mlžném světle, které sem proniká jižním ciferníkem věžních hodin, se zalesknou zubaté křišťálové okraje čepelí. Zkusmo jimi zašmikám; znám ten pohyb stejně důvěrně jako pocit sílicího napětí ve svalech.

Zbývají dvě minuty.

Jednou rukou si přitáhnou štafle ke svému majestátnímu svěřenci.

Sice jsem v jeho přítomnosti strávila polovinu dětství, přesto ale pochybuji, že k Arbutovi budu kdy přistupovat jinak než se zdravou dávkou nedůvěry. Plášť tmavého, věkovitého zvonu obrůstá drsný nános rzi jako druhá kůže. Jeho zavalité bronzové tělo je zjizveno tenkými špičatými písmeny v jazyce, který není znám žádnému z učenců. Arbutus je jediným zvonem na Lyndellově radnici a také jedním z nejnebezpečnějších v celém městě.

Jedna z Večernic, zvonů zrozených z dechu umírající Svěťice.

Než umístím štafle přímo pod jeho srdce, mé kroky zastaví nechutný bílý cákanec, který steče po zvonu dolů. S odporem nakrčím nos.

„Zatracený ptáci,“ ulevím si polohlasně a dívám se vzhůru mezi trámy. O svou věž se dělím s tucty hřadujících havranů. Dá se tudíž čekat, že nadělají svinčík, ale stejně se z takových sousedů a jejich výkalů neraduju.

Spodní okraj Arbuta je v úrovni mých boků. Musím štafle naklonit, vsunout je pod něj a pak po nich bez meškání vylézt. Uvnitř zvonu, kde zůstávají uvězněné všechny zvuky, se nepřetržité hrčení velkých i malých ozubených koleček rázem promění v ohlušující rachot.

Zbývá jedna minuta.

Zachvěju se. Jak lezu vzhůru zkorodovaným hrdlem Večernice, obklopí mě těžké, studené stíny a dotírají na rukávy tlustého svetru, zatímco stoupám podél zrezivělého srdce zvonu. Skoro jako by znal mé úmysly. Znal a toužil je zmařit.

Musím ho však připravit o hlas. Na tom teď záleží ze všeho nejvíc.

Rozevřené nůžky se zakousnou do nejtenčí části železného závesu, hned pod hákem, který ho drží na místě. Jeden hluboký nádech a amputace začíná.

Ještě půlminuta.

Ostrý, rozhodný pohyb dává mým pažím pořádně zabrat, ale je to uspokojivá bolest. Čepele vroubené kaleným sklem – zhotovené před dávnými časy Zuřivým sklářem – se zahryzávají do kovu. Kousek po kousku, vločku po vločce srdce zvonu slábně.

Právě včas ožije nahoře ve zvonici nový zvuk – slabý, ale hodně odlišný od nekonečného mechanického klapotu. Srdce zvonu teď visí jen na vlásku. Ještě jednou...

Zlomím se v pase a vykřiknu, jak v mém vlastním srdci vybuchne nesnesitelný žár.

„Ne, teď ne,“ hlesnu skrz zaťaté zuby. Nůžky mi vyklouznou z rukou a s rachotem dopadnou na podlahu. Chytím se za hrudník. Buším pěstí do studeného bronzu, ale ten pohyb jen umocní frustraci, která ve mně vzkypí spolu se spalujícím horkem.

Jako ve snách slyším, jak se spouští druhé soukolí. Hlasité cvaknutí uvede do pohybu jemný mechanismus a moje plíce teď drtí panika.

Jedna hodina přichází.

A já nejsem připravená.

Věží se nese skřípění lan. Smýkají se po kladkách, jak jim tato hodina velí, a tma kolem mě se změní. Sevřená smrtícím strachem skloním usazené oči k dolnímu okraji zvonu, který se pomalu naklání na stranu.

Šílená bolest zmizí stejně rychle, jako se objevila. V mém bušícím srdci po ní zbylo jen tupé pobolívání.

Než si stihnu uspořádat myšlenky, probudí se ve mně jakýsi zoufalý instinkt. Seskočím ze štaflí, seberu z podlahy nůžky a honem se vystrachám zpátky nahoru. Rozevřu čepele a špička křísně o srdce zvonu, až vylétnou jiskry.

Poslední zbytek železa to vzdá.

Srdce odpadne a dole hlasitě žuchne na prkennou podlahu.

Úleva mě přejde ve chvíli, kdy se mi Arbutus opře do kolen. Ztratím rovnováhu. Vyjeknu a s kletbou se svalím na zem, při pádu si vyrazím dech a nemotorně se odkutálím dál od zvonu.

Vleže na zádech můžu už jenom se zatajeným dechem sledovat, jak se Večernice vykloní nejvíce, jak může. Čtveřice lan současně povolí a zvon se zhoupne.

Nade mnou se proženou stíny, jak se vyplašení havrani vzneseou. Onyxová šmouha z perí a zobáků vyletí otevřenými okenníci ven za doprovodu protivného krákání.

Nezazní žádné hluboké kovové zabimbání, žádné hlasité varování. Vznikne jenom němý dojem zvuku. Prázdný tón, který mi zachrastí v kostech, div že nepuknou. Mojí zvonici se nesou tiché vibrace, jako když padá lavina, dunění prostoupí všechna patra Lyndellovy radnice a šíří se ven, letí nad střechami Vaiwynu až k věnci hor, které kolem dokola obklopují město.

Tohle je Zvěstování Večernice. Zasévá strach do duše těch, kdo jej cítí. Připomíná jim, co by se mohlo stát, kdybychom to dovolili, věstí nelítostný osud, který by potkal toto město, kdysi dávno postavené Světci.

Zvon v této věži náhle znehybní, jako by ho zastavila neviditelná pěst. Ve zbytku města však nebezpečí ještě není zcela zažehnáno a já se i přes hukot v uších snažím zaslechnout, zda nezačala vyzyvat některá ze čtyř zbývajících Večernic. Stačí, aby zazvonila jedna z nich – a probudí Zkázu.

Ticho.

Pomalu vydechnu a vyženu z těla mrazivý neklid, pak sevřu v prstech malý medailonek zavěšený na krku. Dotyky chtivých prstů ho ohmataly do hladka, zlaté rysy tváře Ztracené alchymi-

stky jsou jen zapomenutou vzpomínkou. Přesto stisknu ten kousek kovu a vyšlu ke Světcům děkovnou modlitbu za to, že všechno dopadlo dobře. A měla bych to považovat za velké štěstí.

Už déle než týden mě sporadicky navštěvuje tahle zvláštní bolest, kterou z duše nenávidím. S povzdechem si promnu hrud. Vždycky to začne jiskrou v mém srdci, které jako by vynechalo jeden úder a pak škrtlo o kost jako křesací kamínek. Myslím, že za to může stres, asi to přeháním s prací, jenže když si představím, že bych si na chvíli odpočinula od své věže, přepadne mě ještě větší úzkost. Sbalím ruku v pěst. Jestli tohle nějak nevyřeším, stane se z toho další slabina, kterou proti mně matka použije jako zbraň.

Každým dnem i nocí, kdy se pětice vaiwynských zkázonosných zvonů pokusí v jednu hodinu odbít svá Zvěstování, stojí strážci zvonů na svých místech. Je tomu tak už po tisíc let od chvíle, kdy samotní Světci svěřili tento úkol prvnímu z mých předků. Od té doby jsou Straussovi a jejich nůžky tím jediným, co brání opakování historie. Co zamezí hrozivému démonovi, známému pouze jako Zkáza, aby opět získal vládu nad městem, a to pak rozervalo samo sebe na kusy.

Tyto zvony ukula Ztracená alchymistka, která pro to obětovala život, a vyzvánění Večernic mělo původně vypudit Zkázu z tohoto světa. Avšak démonova moc byla příliš velká – ani veškerá síla Světice ji nedokázala zcela zkrotit. Jeho ďábelské pudy splynuly s její božskou magií a změnily účel Večernic.

Nyní slouží zvony a jejich Zvěstování jednak jako varování pro Vaiwyn, ale jejich hlas zároveň oživí a přivolá zpátky Zkázu. Dvanáct úderů je bití na poplach; třináctý přitáhne zpět zlo, které dřímá ve vyhnanství, neznámo kde. A my strážci se staráme, aby Večernice *nikdy* nezazpívaly.

Žádný strážce zvonu dosud nedopustil, aby Večernice dospěla až k ničivému třináctému úderu, a nestane se tak ani na mojí hlídce, ať už si moje matka o tom myslí cokoli.

S námahou vstávám a kolem mě přetrvává štiplavý pach. Srdce je odděleno od zvonu, a když se ho dotknu prsty, hřeje. Je vyšší než já a váží víc než celá moje rodina dohromady, a tak nemám jinou možnost než nechat ho tam, kam dopadlo. Magie Vaiwynu už ho beztak začala stahovat pod prkna v podlaze. Dřevěné třísky s tichounkým praskáním vstřebávají železo do kostí města. Až se přiblíží další hodina, srdce zvonu opět doroste a bude připraveno zvonit, dokud ho dnes v noci zase neodstřihnu.

Pokládám nůžky na pracovní stůl a s bolestným syknutím zakroužím natlučeným ramenem, na které jsem předtím spadla. Zítřka to bude bolet, ale nějak to přežiji. Na stole se povalují pružiny a šrouby, umaštěné nářadí, hadry a štětce zašpiněné od neustálého oprašování hodinového stroje a také nová učebnice, kterou mi již dříve poslala konšelka Tamzinová. Tloušťka té bichle mě nutí myslet na matku a její přesvědčení, že jsem... *k ničemu*.

Konečky prstů rozhořčeně utrhnu kus pergamenu, popadnu pero a rychle naškrábu vzkaz pro Vanyu o té bolesti u srdce, která mě trápí. Odmítám dát matce další důvod myslet si, že jsem jako strážkyně zvonu v Lyndellově radnici neschopná. Střežit zdejší zvon je můj úkol. Pro tohle jsem se narodila a taky při tom pravděpodobně zemřu, stejně jako všichni Straussové přede mnou. Tohle mi nemůže vzít – však se o to postarám.

Nadvakrát hbitě přehnu vzkaz a připlácnu ho na zeď. Přímo pod mou dlaní se pergamen vpije do kamene, kde ho vstřebají žíly města a pošlou ho napřed ke Zvadle jířině, než tam dojdou.

Otočím se k odchodu a za mnou zhasínají svíce. Zpod dubových trámů se vyplíží stíny, pronásledují kyvadlo a ukusují zbytky

světla. Když se přiblížím ke dveřím zvonice, samy se přede mnou otevrou v tichých pantech, ale já se ještě zastavím, abych se dotkla písmen vyrytých do oblouku nad nimi.

M-I-N-A.

Byl to můj zesnulý otec, kdo tady před deseti lety zvěčnil moje jméno. V sedmi letech mi dělalo neskutečnou radost sledovat, jak označuje tuto věž právě *mým* jménem a svěruje mi tak rodinný odkaz. Musím se usmát, když si vzpomenu, jak urputně se snažil, aby ta písmena na zdi vydržela. Celé hodiny jsem vedle něj seděla na vratké stoličce a poslouchala neúnavně škrábání kapesního nožíku, zatímco magie Vaiwynu sledovala jeho úsilí a pečlivě vyhlazovala rýhy, které tak pracně udělal do kamene. Otec trpělivým hlasem šeptal do zdi a přemlouval městské kosti tak dlouho, až přesvědčil město, že ta písmena nejsou zranění, jež je nutno vyléčit, nýbrž tetování, které si zaslouží uchovat navždy.

Ve svém malém bytě pod zvonicí se teď převléknu ze špinavých kalhot do čisté vlněné sukně a sundám z háčku teplý tvídový svrchník. Když přendávám otcovy stříbrné hodinky z jedné kapsy do druhé, naleznu v jejich tikotu konejšivý klid. Alespoň *on* by byl na mě pyšný.

Točité schody vedoucí dolů do nejvyššího patra Lyndellovy radnice jsou zrádné, čas a bezpočet nohou je ošoupaly do hladka. Když se podívám na svůj odraz v úzkém okně, abych si na rtech opravila oblíbenou karmínově červenou růž, mé líce ovane chlad. Zatažená obloha působí ponuře a její šedavé světlo se odráží od omšelé mědi a hliněných tašek na střechách vaiwynských domů. Jejich věžičky vypadají v chladném vzduchu špičatější. Z tohotohle může být jedině sníh.

Zamračím se a zastrčím si krátké, tmavě plavé vlasy za uši, zatímco kamenné schody pod mýma nohama vystřídá kobercem vy-

ložená chodba. Vězíme sice tady v horách, ale první sněžení jsme čekali až za několik týdnů. Raději nemyslím na to, že zima přijde letos dřív, zapnu si svrchník na knoflíky a projdu kolem kanceláří úředníků, aniž bych do kterékoli z nich zašla na návštěvu.

Hlavní schodiště radnice se láme v ostrých rozích, rozděleno dlouhými podestami. Uprostřed visí rozložitý železný lustr s kruhem kapajících svící. V měkké záři plamínek smísené s růžově, fialově a zlatě zbarveným světlem z vysokého okna se vznášejí částčky prachu, které poletují ve všech šesti patrech. Prach se usazuje ve vráskách soch, obaluje kovové klouby brnění, sedá v tlusté vrstvě na rámy portrétů – tyhle letité nánosy prachu už patří k Lyndellově radnici tak neodmyslitelně, že setřít je by bylo totéž jako vyndat hlavní cihlu, která drží celou budovu pohromadě.

Poslední zatáčka a schody se otevrou do prostorného, rušného předsálí. Zrovna muselo skončit zasedání rady – konšel a jejich pomocníci se právě hrnou ven.

Vstoupím na ebenově tmavý mramor a přede mnou se mihne konšelka Tamzinová.

„Zdravím tě, Míno.“ Kráčí svižně a ani na chvíli nezpomalí, jen kývne na pozdrav a sytě rudý konšelský plášť za ní vlaje. Konšelka má rozhodné, sebejisté vystupování, a stejně tak se chová, když mě učí mimo mou službu ve zvonici. Stříbrné korálky zapletené do konců jejích dlouhých černých copánků se lesknou ve světle velkého krbu, jež opisuje i profil její tmavě hnědé tváře.

„Zdravím, konšelko.“ A pak dodám ke dvojici pomocníků, kráčejících za ní: „Rhysi. Maximilliane.“

Rhys, který si při kulhavé chůzi dopomáhá lakovanou hůlkou, na mě jen nepřítomně mávne, ale Max nedá vůbec najevo, že mě slyší. Soustředí se jen a jen na svitek pergamenu ve svých rukách.

Kdybych ho pozorně nesledovala, bývala bych si nevšimla, že upustil na zem malý lísteček.

Po vzoru Tamzinové seberu ten kousek papíru, aniž bych zpomalila krok. Stejně se ale neubráním ohlédnutí přes rameno a odměnou mi je pohled na Maxova pěkná záda. Je sice o pár let mladší než Rhys, ale převyšuje ho o několik palců a volně splývající kaštanové lokny se mu lesknou.

Prokličkuju mezi ostatními členy městské rady a rozložím vzkaz, v němž najdu jediné srdíčko, nakreslené inkoustem. V koutku úst mě polechtá úsměv a v hrudníku mi zahoří jiný druh tepla, takový, o který velice stojím.

Dveře radnice se přede mnou samy rozletí a pak už mě zcela pohltí chladná náruč města.

Je úplně jedno, že jsem se vydala na dlouhou cestu dolů z kopce v naději, že možná najdu klid a zapomenu na bolest na prsou, které se nemůžu zbavit. V tuhle denní dobu se to v každé ulici Vaiwynu hemží lidmi, hlasy a pachy. Zvláště pak to platí pro Schadenův most – jeden ze tří mostů, klenoucích se přes toto rameno řeky Rigy –, který je nejrušnější tepnou mezi hlavním ostrovem a jižním břehem.

Takže když se klopýtavě zastavím přímo uprostřed mostu kvůli té pitomé bolesti, která už mě zase popadla, rychle mě spolkně proudící dav plný štouchajících loktů.

Zatnu zuby, procpu se skulinou, která se nakrátko utvoří, a zmoženě se opřu o zábradlí pod sochou Plačícího tesařstva. Takových vznešených postav tu na každé straně mostu stojí na stráži tucet, vytesané z kamene a ulité z mědi, dávno zezelenalé věkem. Z jejich prázdných očí číší pohrdání, o které zrovna teď nestojím.

„To ne,“ téměř zavrčím. Prsty si drásám svrchník, jako bych ze sebe tu bolest mohla vyškrábat. „Tohle fakt nepotřebuju.“

Abych se nějak roztýlila, zvednu pohled k zamrzlým Alosským horám obklopujícím Vaiwyn. Na nejvyšších vrcholcích a úbočích pod nimi se dosud bělají prořídle zbytky sněhu, které nestihly v létě roztát. Městem se náhle rozlehne hlas zvonů, odbíjejících druhou hodinu odpolední. Okolní hory zadržují zvuky, ale nad městem se patero vyzvánění ozývá jasně.

Když zrovna neohlašují jednu hodinu, kdy jejich hlas umlčí strážci zvonů, prozpěvují nově dorostlá srdce Arbuta a ostatních Večernic ty nejsladší melodie. Ty pak znějí z Ingmundova soudu a Bucharího univerzity na jihu, Elkeiny katedrály a Farvaldovy banky na severu a z Lyndellovy radnice na ostrově, jenž rozděluje řeku na dvě ramena.

Je mi úplně jedno, který z těch zvonů je právě teď slyšet. Snažím se rozdýchat hrozné pálení na srdci a napůl čekám, že se mi začne z uší valit pára.

Když palčivá bolest konečně přejde, zařadím se zpátky do valícího se davu a dojdu na jižní břeh.

Mezi dlažebními kameny se vinou tenká vlákna cínové slitiny a zlata, bronzu a stříbra. Kdyby se mi zachtělo, mohla bych se každou z těch kovových stezek nechat dovést až k budově, kterou kdysi zdobily. Ze soch a opevnění zbyly jen pramínky roztaveného kovu. Zamrzlé slzy na tváři města. Dneska jdu vzhůru po železné stezce, několika bočními uličkami až ke svému cíli.

Dřevěná tabule nad výlohou apatyky se houpe a skřípe. Nad ní visí oprýskanou barvou vyvedená umírající fialová květina, která prozrazuje jméno obchodu: U ZVADLÉ JIŘINY. Fasáda je ze dřeva, štuky a rozteklého železa, a když se přiblížím, dveře se samy otevrou dovnitř.

„Haló?“ zavolám přes veselé cinkání zvonků ohlašujících můj příchod.

Jediný, kdo mě vítá, je silná vůně bylin. V nose mě jedna po druhé zašimrají tóny bazalky, šalvěže a anýzu a já se jimi nechám vést mezi přeplněnými regály. Sem dovnitř nikdy nepronikne slunce, na to jsou zdejší budovy příliš namačkané na sebe, já jsem si však jistá, že kdyby sem posvítilo, odhalilo by poletující částičky magie, která se tu musí vznášet.

Na Zvadlé jiríně bylo vřdycky něco ohromujícího. Ten obchod má nějakou auru, která uchvátí vaše nejdivočejší představy – tady není žádné přání přehnané. Při každé návštěvě tu objevím vystavenou nějakou novou roztodivnost. Například holubí nožky ve skleněných lahvičkách s korkovou zátkou, šuplíčky označené štítky a obsahující dekapitované kosatce a náprstníky, mělké košíčky s prázdnými skořápkami ořechů – každá ta věc je sama o sobě divná, ale všechny dohromady působí jako drobné tahy štětce na překrásném obraze.

Zaskočená tichem vykročím k malému zvonku na pultě, abych se ho dotkla, a vtom ztuhnu.

U Zvadlé jiriny není tak liduprázdno, jak jsem si zprvu myslela.

Žena, která čeká, až bude obsloužena, skoro ani neotočí hlavu, aby vzala v potaz mou přítomnost. Zůstává nehybná, s bradou vztyčenou a pohledem upřeným před sebe. Ví, že jsem to já.

„Wilhelmino,“ řekne a její opojný hlas je prodchnutý věčnou netrpělivostí.

Přes zaťaté zuby procedím: „Buď zdráva, matko.“

Dra

mogen Straussová nikdy neřešila, že mi vadí, když mě oslovuje celým jménem. Proč by na tom zrovna teď měla něco měnit?

„Věřím, že se ti daří dobře,“ řekne upjatě. Na spojených rukou má mastné skvrny, upomínku na práci ve zvonici Bucharoho univerzity, ale její úhledně sepnuté vlasy září dokonalým zlatem.

„Ano, děkuji ti. Jak se...“

„A co tvé studium?“

„Mno... všechno v nejlepším pořádku.“ Když se jemné vrásky kolem jejích úst prohloubí, rychle dodám: „Konšelka Tamzinová má radost, jaké dělám pokroky.“

V břiše se mi začíná rozlézat nepříjemný pocit, že jsem neschopná, ale příjemná tíha hodinek v kapse mě jen taktak udrží v rovnováze.

Každý strážce zvonu na sebe nebere jen jednu roli, nýbrž dvě – a i když se snažím, jak můžu, na tu druhou roli jsem žalostně nepřipravená. V mé zvonici čeká učebnice a i na dálku mi nahání strach. Tak tlustá kniha nevěstí nic dobrého, já ale mám příští rok zastávat i funkci mluvčí rady, a tak si musím vtlouct do hlavy každickou řádku právních předpisů.

A také že vtluču. Jestli to znamená, že dokážu matce, jak se ve mně mylí, jsem ochotná nabířovat se právní řargon se vším všudy.

Z jejího hrdla vyjde pobavené zamručení, ale nic víc neřekne.

Nejraději bych se tomu zasmála, ale ovládnu se. Tohle byl náš první rozhovor po necelém měsíci, a už je zase po všem.

Ticho se protahuje a já si podupávám nohou, zatímco kolem nás se vznáší věty, které bychom mohly obě říct nahlas. Asi bych měla být vděčná, že se do ničeho nenutí; nepotřebuju znova připomenout, jak nesplňuji její očekávání. A ani ona jistě nechce slyšet, jak je v mých očích pomýlená a zahořklá. Naše poslední výměna názorů skončila rozbitou vázou, už nestojím o další hádky.

Zaplaví mě až příliš dobře známá vlna smutku z toho, kam jsme to dopracovali. Kdysi jsme se měly rády, ale po otcově smrti dostal náš vztah smrtící zásah, a ona to ještě završila tím, že mi pořád dává najevo, jak je se mnou jako se strážkyní zvonu nespokojená.

I tohle dělám špatně, jako ostatně v jejích očích všechno.

Ještě než jsem s křikem přišla na svět, byl pro mne vybrán jeden ze zvonů Večernic. Mojí starší sestře připadl zvon na soudě, kde byla v učení u strýce; můj bratr převzal službu v katedrále po naší praradě. Matka se ujala zvonu na univerzitě, kde už je přes deset let jako strážkyně matriarcha, zatímco Lyndellova radnice připadla oti, který se tam učil skoro stejně dlouho pod vedením dědečka. Pro mě byla po babiččině smrti určena Farvaldova banka.

Každý ze Straussových vstupuje do učení v šestnácti letech. Nejen že se učíme, jak pečovat o zvonice a jejich hodiny, ale také se připravujeme na související profese. V těch pozicích nás nečeká žádný postup, pouze nám umožňují sloužit našemu městu a jeho obyvatelům ve funkci právníka, duchovního, knihovníka, mluvčího městské rady a účetního.

Nejdřív jsem do svého vzdělání bankovní úřednice vkládala veškeré úsilí. Nenalézala jsem však zalíbení ani v číslech, ani jsem si nebyla blízká s babičkou, a tak jsem často utíkala tam, kde jsem se cítila doma. A tatínek byl jedině rád, že jsem se stala jeho stínem.

O naškudlených penězích se Mina může učit později, ujišťoval vždycky matku, když se čertila, že jsem už zase vynechala vyučování. Zvony jsou stejně polovina výcviku – fungují přece stejně na Lyndellově radnici jako v bance.

Lyndellova radnice neměla nikdy připadnout mně, stejně jako babička a otec neměli umřít tak brzy. Uplynulo však pouhých osm měsíců od okamžiku, kdy na naši rodinu dopadla tragédie, jako když blesk udeří dvakrát do stejné věže. Jednou to bylo neštěstí; podruhé už čirá nespravedlnost.

Pořadí následovníků bylo určeno dávno předtím, než jejich těla vychladla. Zvěstování na nikoho nečeká a stejně tak nečekala ani matka. Přirozenou volbou pro místo v bance se stala Emiko, žena stejně stará jako moje sestra, která se učila u babičky celá léta místo mě. Není naše příbuzná, ale není ani první, kdo zaplnil místo, jež předčasně uvolnil někdo ze Straussových. Na druhou stranu si otec tehdy ještě k sobě nestihl vzít učně, zbývala tudíž jediná osoba, která ani nebyla pořádně způsobilá k tomu, aby zaujala jeho místo. Tou osobou jsem byla já.

Ted' se zpoza sametového závěsu halícího zadní stěnu obchodu ozve nejdřív hlasitá rána a pak řinčení sklenic s víčky. Matka se podívá tím směrem, čímž se mi naskytne pohled na její profil. Téměř dokonale odpovídá portrétu vystavenému v domě Straussových. Na obraze zdobí její líce teplý, mladistvý ruměnek a v šedých očích se jí třpytí jasné světlo.

Ten malíř musel být lhář sedmilhář, protože když Imogen Straussová pohlédne na mě, nezalije mě ani teplo, ani světlo.

Popadne mě bolest tak hrozná, až začnu vidět rozmazaně. Je to pěkně tvrdohlavá mrcha, tenhle žal. Je uvězněný hluboko uvnitř jako nějaká příšera, která snad nikdy nezmizí. Sotva jsem si stihla pořádně uvědomit, že mi umřel otec, matka už mě vykázala do zvonice, abych se na odpolední Zvěstování připravila sama.

Tenkrát mi ještě nedocházelo, že jsem toho dne ztratila oba rodiče.

Matka neustále přižívovala svůj kritický pohled na mě, krmila ho pocitem marnosti, až uzrál v něco, co nedokážu popsat jinak než bohapusté pohrdání. Jakmile matka usoudí, že na nějaký úkol nestačím, zatvrdím se a zdvojnásobím své úsilí, jen abych jí dokázala, že se plete. Ona však stále předstírá, že nevidí, jak moc se snažím, a raději se soustředí jen na moje chyby. Zásadně přehlíží dlouhé hodiny studia, jež trávím pod vedením konšelky Tamzinové, nevidí, jak se snažím vštípit si do paměti každou zpropadenou vyhlášku, předpis a směrnici – jenom abych se mohla plně zhostit rolí, které na mě hodili.

Nikdo z nás si přece nepřál to, co se stalo, a já nežádám nic víc než kapku uznání. Kdyby aspoň trošičku dala najevo, že je hrdá na to, jak se snažím, abych dělala čest jí, naší rodině a poslání.

A já nechápu, co je na tom tak hrozně těžkého.

Závěs odletí stranou a objeví se zdejší bylinkářka. V náruči vleče velkou dřevěnou bednu. Vanyin drsný, chraplavý hlas pronese bez špetky překvapení: „Vida, Mina. Dobře.“

Vanya – bez mrknutí oka jako vždy – působí dojmem, že nic nedělá zbůhdarma. Škubnu sebou, když rohem rachotící krabice vrazí do zdi, až odlétne kousek omítky, ale bylinkářka nehne ani brvou; už bednu odložila a jde dál. Ne že by ten kus zdi zůstal odštípnutý natrvalo – během několika hodin Vaiwyn tu škodu opraví, dokonce včetně květinové tapety.

Vanya hlučně položí na poškrábaný a ožehnutý pult kulatou plechovku. Směrem k mojí matce prohlásí: „Vypěstovala jsem novou arniku, takže tohle mazání je silnější, než jsi zvyklá.“

„Ale zabírá?“ zeptá se matka s povytaženým obočím.

„Nechtěj mě urazit, Imogen.“

Když si vymění několik mincí a šeptaných slov, otočí se matka k odchodu, mazání na bolavé klouby schované v brašně. Obrním se. Ona se zastaví a podívá se na mě spatra, přestože jsme stejně vysoké. „Půjdeš s námi tuto neděli do kostela na mši?“

Ta otázka umlčí všechny drzé odpovědi, které mám připravené, a v prsou se mi rozvine malé poupě naděje. Od naší poslední hádky jsem v Elkeině katedrále nebyla hlavně proto, abych se s matkou nepotkala. Sice mi vadí, jak na mně donekonečna hledá chyby, ale zároveň mě štve, že nevycházím s jediným rodičem, který mi zůstal.

„Asi bych mohla...“

„Tvoje sestra se mě na to včera ptala. Neviděla tě už dobrý měsíc.“

„Aha.“ Takže se žádné příměří nekoná. Jenom chce před mými sourozenci vypadat jako ta, která umí odpouštět. „Ano, já... přijdu.“

Matka jen kývne, nic víc, načež se odporoučí a nechá za sebou vůni šípkového oleje a slabounký závan mastnoty ze své zvonice. Dívám se přes rameno na regály, za nimiž zmizela, a teprve když zacinkají zvonky nad dveřmi, můžu zase pořádně dýchat.

„Tak copak je to s tvým srdcem?“

Otočím se zpátky. Vanya drží mezi dvěma prsty vzkaz, který jsem jí předtím poslala skrze kameny. Počkala, až matka odejde, a teprve pak se mě zeptala na to, kvůli čemu jsem dnes přišla. Jsem jí tak vděčná, že se mi uvolní nervozitou ztuhlá páteř.

Když Vanya začne drtit hořčičná semínka v hmoždíři, opřu se lokty o pult.

„Doufám, že máš něco, co tu bolest zažene,“ řeknu.

Vanya z neduhů svých zákazníků nikdy nedělá velkou vědu, takže jen kývne bradou k mojí hrudi. „Jak bys to popsala?“

„Popsat to jde... docela těžko.“

Odfrkne. „No, jestli chceš ode mě pomoct, musíš se snažit.“

V myšlenkách se vrátím k té bolesti. Stravující, lačníci, ale bez jasného cíle. Prostě tam jen... je. Hladová, ale strnulá.

„Vždycky to přijde, když to nejmní čekám,“ řeknu, „a děsně to pálí, jako oheň. Už to trvá déle než týden.“

Palička ťukne o hmoždíř, jak Vanya znehybní. Vyjedu pohledem od medově zbarvené kůže na jejích pavoučích prstech přes vyhrnuté rukávy s propálenými místy a flíčky od prášku. Dívá se na mě a ve tvářích jí naskočí dolíčky. Černé, šedinami prokvetlé vlasy má svázané dozadu lněným šátkem, ale několik krátkých lo-ken z něj nad čelem vyklouzlo.

„Kdy se ti to stalo naposled?“ zeptá se.

„Asi před půl hodinou. Předtím těsně před posledním Zvěstováním. Někdy mě to chytne jen jednou denně, ale někdy každých pár hodin. Je to nepravidelné.“ Když sevře ústa, olíznu si rty a dodám: „Možná je to jenom stres. Úzkost. Že ano?“

„Mohlo by být.“

„Jenomže mi to začíná překážet v práci, a já pracovat musím.“

Vanya si zamyšleně poklepává prstem, na němž má žluté šmouhy, o nos. Na jeden nepříjemný okamžik se zaleknu, že od ní žádám něco, co mi nemůže dát, a že na mou záhadnou bolest je každý lék krátký.

Pak si ale zhluboka vydechne a začne zase tlouct paličkou v hmoždíři. „Něco namíchám.“

Ramena mi poklesnou úlevou. „Dneska?“

„Dej mi hodinu. Nejdřív potřebuju čaj.“ Vystrčí pokrčený loket, jak začne dávat do paličky moždíře větší sílu. „A trochu brandy. Někdy si říkám, že pracuju pod cenou.“

Každý krok vzhůru se nelítostně rozléhá a připomíná mi, že jsem na východním schodišti Lyndellovy radnice úplně sama. A tak mi to vyhovuje. Právě jsem se vymanila ze zmatku v ulicích a poslední, o co stojím, je prodírat se mezi těmi, kterým skončila pracovní doba a pohnou se hlavním schodištěm ven.

Nečekané setkání s matkou mě rozhodilo tím nejhorším možným způsobem. V hlavě si teď zpětně přehrávám a pitvám každé gesto, které jsem udělala, každé slůvko, jež jsem vyřkla. Jenom abych našla něco, co ještě zhorší její názor na mě. Je to... U Světců, prostě vyčerpávající. V břiše mám pusto a prázdno jako v jeskyni. Nejraději bych se stočila do klubíčka v křesle, s šálkem čaje, a před tím vším se schovala.

Kanceláře v nejvyšších patrech, které míjím, jsou v půl šesté odpoledne už prázdné. Číhá tu už jenom tma. Ve Vaiwynu se stmívá brzy, a to bez ohledu na roční období – hory spolykají veškeré naděje na večerní světlo. Jak se blížím, září každá nástěnná svítlna jasněji a barví poletující smítka prachu dozlatova. Zatímco stoupám do své věže, smítka kolem mě víří jako stuhý.

Za první podestou se ale zastavím v polovině kroku. V mém bytečku nahoře se už svítí. Rukou pevně svírám zábradlí a poslouchám, jaké zvuky se linou dolů po schodech – tlumené kroky, řinčení hrnce, hlasité zaklení. Moje mizerná nálada je ta tam.

V těchto dnech mě bez ohlášení navštěvuje jediný člověk, a s ním budu o samotě raději než s kýmkoli jiným.

Jakmile vstoupím do světničky, okamžitě upustím brašnu a už od dveří hodím svrchník na neustlanou postel. Když vejdu do hlavní obývací místnosti, neubráním se radostnému úsměvu. Max stojí zády ke mně u kamen, plně zabrán do vaření.

Ne – ostražitě začenicám a vykulím oči – spíš je zabrán do *připalování*.

„Jestli jsi mě chtěl překvapit,“ řeknu a rychle projdu za ním k dvojitému oknu. Lekne se, ale nevzhlédne, „tak jsou jednodušší způsoby než podpálit mi bejvák.“

„Aha, ale nejsou tak působivé,“ odpoví přes rameno a já si všimnu, jak mu stydlivostí zčervenají tváře.

Jakmile otevřu západku, okno se rozlétne. Max mi hodí utěrku a já s ní začnu mávat, abych vyhnala kouř. Venku se už zatažená obloha barví do fialova a s každou další minutou tmavne. Pořád je ale dost světla, abych rozeznala vzory na vitrážovém skle, které tu za několik posledních dnů vykvetly. Kousek od římsy se změnilo několik kosočtverečných tabulek a olovo mezi jednotlivými díly měnilo barvu. Nejdřív to byly zelené lístky, potom vyšší stonek, z nějž dnes začaly pučet bílé okvětní plátky protěže. Zítra už bude v plném květu a udělá mi nesmírnou radost. Vaiwyn tvoří nové vzory v oknech dost často, ale já ještě nikdy neměla to štěstí.

„No, tak to bychom měli.“

Moje pozornost se vrátí k Maxovi. Litinová pánvička zaskřípe, jak ji sundává ze žhavé plotny. V ruce má pořád ještě naběračku a drbe se za krkem, takže je nyní ztělesněním hanby. Jdu k němu a prohlížím si zčernalé cucky v pánvi.

Nakloním hlavu na stranu. „Co... to má být?“

„Věř, nebo ne, původně to byly knedlíčky.“ Otočí se ke mně čelem a já v jeho unavených hnědých očích spatřím hravost, která

mi vezme dech. Ústa mu změknou v mém oblíbeném pokřiveném úsměvu, zatímco mi prstem jemně zvedne bradu. „Ahoj.“

„Ahoj.“

V náhlém záchvatu odvahy se k němu natáhnou. Chytím ho v zádech za krk, zabořím nehty do měkkých vlasů přesně tak dlouhých, aby se začaly kroutit, a políbím ho.

Srdce, v němž vzplálo nové mučivé horko, mi buší, zatímco Max odloží naběračku do pánve. Prsty mě chytí pod bradou a z jejich konečků jako by sršely ohnivé jiskry. Dotýká se mé pokožky, poprášené pihami, pevně, měkce, důvěrně. Druhou rukou mě chytí v pase. Přejede mi zuby po dolním rtu... *Ještě ne.*

Odtáhnou se. Max na sobě ani nedá znát, zda ho zmátlo, jak jsem polibek, který jsem sama začala, nečekaně přerušila, a nijak to nekomentuje. Neptá se, co se se mnou děje. Ani nemusí – rozumí mi jako nikdo jiný. Sjíždím dlaní po jeho rozepnuté vestě a on na ni přiloží svou ruku ve chvíli, kdy je nad jeho stálým, dobrým srdcem.

„Ahoj,“ zopakuje. Jeho hluboký hlas mi zaduní v ruce. „Jestli se to počítá, tak jsem se tě vážně snažil překvapit. Ale pak jsem dostal nápad ohledně návrhu, který jsem si musel hned zapsat, a přestal jsem hlídat jídlo.“

„Vážím si toho...“

„Ne že by sis to zasloužila.“ Zamračím se, zaskočená náhlou vážností Maxova tónu. Přeruší mou překvapenou otázku a zamručí: „Předtím jsi mě oslovila Maximilliane.“

Zvrátím hlavu a hlasitě se zasměju.

„Tak tobě je moje utrpení k smíchu?“ řekne naléhavě, ale jeho předstírané pobouření se promění v úšklebek.

„Omlouvám se. Bude ti líp, když mě oslovíš *Wilhelmino*?“

„Rozhodně ne.“ A tentokrát je jeho pobouření upřímné. Ví, že to nemám ráda, a způsobí mi tím šimravý pocit v hrudním koši.

Vysmeknu se mu, ale nejdřív mu palcem setřu svou rtěnku z horního rtu. Litina zařinčí, jak ji vložím do dřezu. Odfrknu, když knedlíčky dál drží jako přibité – jsou úplně přiškvařené k pánvi. Spustí se horká voda, trubky sténají mezi zdmi, ale dotek na kohoutku řekne Vaiwynu, že teď hned nic mýt nebudu.

„Co bys řekl na obložené chleby?“ zeptám se.

Otevře skříňku nad mojí hlavou a vytáhne dva talíře. „Nikdy jsem na ně neměl větší chuť.“

Jak mažeme tmavý chléb máslem a krájíme tvrdý sýr a cibuli, napichujeme sledě z čerstvě otevřené sklenice a naše lokty se každou chvíli dotýkají, Max mi vypráví nejnovější drama kolem návrhu, na němž pracuje s konšelkou Tamzinovou. Chtějí proměnit prázdnou budovu v novou kliniku a starosta je tvrdě proti – už jen proto, že bydlí o dva domy dál.

„Nikdy nepochopím, jak mohl být Bergen vůbec zvolený.“ Napíchne malou rybičku větší silou, než je nutné.

S tím bych si nikdy nedovolila nesouhlasit, ale když stále ještě řečníci Max nese talíře na můj opotřebovaný starý gauč, nedokážu myslet na nic jiného než na to, jak mi je dobře. Když jsem s ním sama tady, v mém bytě, všechny starosti se rozplynou. Všechno moje trápení je najednou nedůležité, když jsem s někým, kdo neodsoudí vše, co udělám. Kdybych třeba připálila večeři, Max bude v seškvařené krustě hledat zajímavé vzory a nic víc.

Po několika minutách se zeptá: „Jak ses dneska měla? Dostavila se ta...“ Ukáže na mou hrud.

Max je jediný, komu jsem se mohla bez problémů svěřit, když mě poprvé zasáhla bolest kolem srdce, takže jsem skoro vděčná, že na jeho otázku můžu odpovédět pouhým kývnutím hlavy a nemusím předstírat, že je všechno v pohodě.

„Vanya mi připravila něco, co si můžu zamíchat do čaje.“ Pozvednu poslední kus sendviče k ústům, ale pak si to rozmyslím a místo toho se kousnu do rtu. „Dneska to přišlo přesně v jednu.“

Povytáhne obočí, protože okamžitě pochopil, co tím chci říct. „Ví Vanya, čím je to způsobené?“

Pokrčím rameny. „Souhlasí se mnou, že za to nejspíš může úzkost.“

„Opravdu se potřebuješ uvolnit, Mino.“ Štouchne mě kolenem do kolene.

Do téhle konverzace se nechci pouštět, a tak stočím řeč k tomu jedinému, co mě napadne – a taky poslednímu, na co bych teď měla myslet. „Byla tam matka. U Zvadle jiriny.“

Max se ušklíbne s plnou pusou a rychle polkne. „Pořád jsi celá, takže hádám, že to dopadlo dobře?“

„Žádné křehké části se nerozbily.“ Nehty oždibuju chleba. „Vše proběhlo podle nejlepšího scénáře, opravdu. Zeptala se mě, jestli tenhle týden přijdu za nimi do katedrály, a já řekla ano.“

S nakyslou pachutí lítosti si vzpomenu, jak jsem se opovážila doufat, že by mi mohla nabídnout smíření. Jsem hloupá – chci po ní něco, co mi nikdy nedopřeje.

„Pomohlo by, kdybych šel s tebou?“ zeptá se Max pomalu.

„Ne!“ vyhrknu tak prudce, až sebou Max škubne a uvnitř mě se něco zborťí. O trochu tišeji dodám: „Ne, uvidí tě. Uvidí nás. To nemůžu riskovat – ještě ne.“

Pod tíživou vidinou matčiny neúprosné kritiky mi ruka s talířem klesne do klína. Odložím ho na stranu, protože mě přešel hlad. Max mě vezme za ruku. Kašlu na drobký, co nás škrábou mezi dlaněmi, protože jeho dotek je něco, co si chci vychutnat.

Nemůžeme se spolu ukazovat na veřejnosti. Za zavřenými dveřmi nezáleží na ničem jiném než na nás, ale když se vystavíme svě-

tu... Max je jako přísně střežené tajemství. *Moje* tajemství, které si pevně tisknu k hrudi v obavách, že se pod matčiným pohledem promění v popel, jestli ho odhalím.

Žádný z mých minulých vztahů nevydržel dlouho. Vždycky toho bylo příliš a odvíjelo se to rychleji, než mi bylo milé, takže to nikdy nikam nevedlo. Flirtovali, když jsem si chtěla povídat. Dožadovali se intimností, zatímco já se potřebovala napřed pořádně seznámit. Pár let jsem si myslela, že je se mnou něco špatně. Že jsem záhada a jestli chci sama sebe vyřešit, zoufale potřebuju nějakou nápovědu.

Potom přijel do Vaiwynu Max, aby tu pracoval jako druhý pomocník konšelky Tamzinové, a já si o sobě přestala myslet podobné hlouposti. Najednou tu byl chlapec, který mi dopřál prostor a čas, jaký jsem tolik potřebovala. Když byl můj otec ještě naživu, byl pro mě Max kamarád, a později, když jsem *já sama* chtěla, se stal něčím víc. Byl první, který chápal, že musím v našem vztahu nakračovat pozvolna. Dokonce i dnes večer, když jsem se od něj odtáhla, neboť jsme se blížili k něčemu, co mi zatím nebylo příjemné, mi dopřál, co bylo třeba. Nechá mě, abych se sama v sobě mohla vyznat, zatímco žádný jiný partner nebyl ochoten čekat.

A teď, když se pro mne tenhle chlapec stal paprskem jasného světla... jsem ho přede všemi schovávala.

Zabořím obličej do jeho hrudi. Voní lesním parfémem a in-koustem a prachem a já bych si tu vůni nejradši polapila do lahvičky. „Promiň,“ zamumlám do jeho vesty.

Moje tělo sebou škubne, když Max položí prázdný talíř na konferenční stůl, pak mě obejmě oběma pažemi. Ještě víc se ponořím do jeho tepla.

Políbí mě na vlasy a tiše do nich šeptá. „Ona taková nebude navěky, Mino.“

Zavřu oči a hlas se mi třese. „Já vím. Ale v určité chvíli – jednou – se musím přestat zajímat o to, co si o mně myslí.“

Po chvilce ticha řekne: „Ale ještě ne.“

Je mi do breku. „Jo.“

Poslední dvě roční období strávená potají s Maxem mě držela nad vodou. Jenom díky němu jsem po otcově smrti našla rovnováhu nutnou k tomu, abych mohla pracovat a učit se roli strážkyně zvonu na vlastní pěst, ale nesmím dovolit matce, aby to překazila. Nedopustím, aby proti mně využila Maxe jako zbraň, důkaz, že se nechám snadno rozptýlit. Že jsem příliš mladá a svůj post si nezasloužím, že stačí malé uklouznutí a všechny nás pošlu do záhuby.

Narovnám se a snažím se nenápadně utřít žalostné slzy. Moje ruka bezmyšlenkovitě uhladí jeho zmuchlanou košili. To mě trochu pobaví, protože ještě před šesti měsíci jsem si nikoho neoblíbila natolik, aby mě napadlo držet se s ním za ruku, a teď je jedna jediná osoba na světě, u které se potřebuju vybrečet.

„A k té otázce, ano, dostala jsem lék na to srdce a měla bych si ho teď vzít.“

Když si podám svou brašnu a odnesu ji na kuchyňský stůl, Max už sebral nádobí a vyhrnuje si rukávy a chystá se ho umýt. Všimne si, jak se třesu, a natáhne se k oknu, aby ho zavřel.

Všechny lampy na dvoře jsou nyní rozsvícené a magie města ohlašuje noc. Když Max odstoupí, ve světle ohně se ostře rýsuje jeho pohledná tvář. A taky je vidět, že vypadá mnohem unavenější než obvykle. Zamračím se. Oba pracujeme nezdravě dlouho, ale on vypadá, jako by vůbec nespál.

„Pořád tě v noci budí ten nový soused?“

„Hmm?“ Poškrábe se na straně nosu. „Ale ne. Myslím, že jsem jenom vystresovaný tou situací. Několik posledních nocí jsem měl

hrozně divné sny, které mě budí ze spaní.“ Tiše se zasmál. „Možná potřebuju taky trochu tohohle.“

Sáhne po váčku s jemným práškem, který mi Vanya předepsala.

„Dám ti uvařit vodu, ale nebude to zadarmo.“

Ztuhnu dřív, než mu to stihnu dát do ruky. „Nezapomněl jsi, že tenhle byt je můj? Udělám si ten pitomý čaj sama.“

„Mino.“ Chytne mě za rukáv, přitáhne mě blíž a do očí se mu vrátí hravá jiskra. „Ještě jsem ti neodpustil, žeš mě oslovila Maximilliane, ale vím, že to dokážeš odčinit.“

Přimhouřím oči. „Cože?“

„Necháš mě vyhrát v kartách?“

„Rozhodně ne,“ zopakuji mu jeho vlastní nedávná slova a zákeřně se usměju.

Ťři

dykoli slyším v Elkeině katedrále chvalo zpěv, připomene mi to sbor duchů. Tisíc přízračných hlasů, vinoucích se kolem mohutných sloupů, šplhajících po žebrových klenbách, obtácejících se mezi lustry oděnými do vosku. I poté, co církevní shromáždění utichne, poslední noty dál strašidelně zní u stropu.

Je nám nařízeno usednout, načež se začne ozývat vrzání kostelních lavic a lidských kloubů. Moje maličká neteř mi pronikavě vykřikne v náručí. Zpanikařím a posadím Hanu své nejstarší sestře do klína, pláč však zesílí, tudíž je jasné, že Aida pro tuto chvíli není ten správný rodič. Nikole, její manželka, se po Haně natáhne, a ta se okamžitě upokojí. Odfrknu a dostanu za to šťouchanec loktem do žeber.

Vpředu už velekněz vstupuje na kazatelnu. Patrik byl kdysi urostlý, i když je nyní jako sušinka, ale kdo ho slyší mluvit, ten by nehádal, že mu táhne na osmdesát. Jeho slova jsou pevná, káže bez jediného zaváhání. Světla svíce ozařují surový analit – vzácný průsvitný kámen, zavěšený na jeho krku na zdobném stříbrném řetízku, který ho označuje jako hlavu církve. Sedím daleko, přes to rozpoznávám bílou žilku, o níž se praví, že je kousíčkem srdce

Vaiwynu, vetknutým do těla z modrého kamene, který díky tomu připomíná hadí oko.

Dnešní kázání se točí kolem ctnostné pokory a já se ani nesnažím poslouchat. Jsem od přírody zbožně založená, ale vždycky jsem nesnášela, když mi někdo káže, a tak skryju zívnutí pod hřbetem ruky. Temné kruhy pod mýma šedýma očima – patří ke mně skoro stejně neodmyslitelně jako úzký nos a ostré lícní kosti – dnes ráno vylekaly i mě.

Poté co jsem obstarala Arbutovo noční Zvěstování, jsem se převracela v posteli a házela sebou, potila jsem se a nemohla usnout. Po užití Vanyina léčivého prášku jsem si užila pouhé dva nádherné dny bez pálení na srdci, než lék přestal na tu *pekelnou* bolest zabírat. Teď mi, zdá se, nepomáhá už nic. Max mi poradil, že se mám *prostě uvolnit*, ale mně to nejde.

Bloumám pohledem, uchváčena ostrými přechody mezi světlem a stínem, které štěpí katedrálu na sto kousků. Sklo pronikající barevnými vitrážemi se dotýká fresek, pozlacených ikon a soch, jež se nad námi všemi majestátně tyčí.

Mramorové podobizny Světců na nás, ubohé smrtelníky, shlížíjí s neotřesitelnou lhostejností. Pětice těch, kdo stvořili naše město, vyvolává jenom patolízalský obdiv a strach. Dav svých věrných oveček lapají do prázdných pohledů a nastavené náruče, vytesáni z ohromných sloupů.

Zuřivý sklář drží v obou rukou dlouhou sklářskou píšťalu a vítá ty, kdo vcházejí z obou stran do chrámové lodi. Vystavuje na odiv svou svatou relikvii a odznak moci – nástroj svého řemesla, poženaný Vaiwynem –, jako by třímal oštěp. Rysy obličeje má stažené zničujícím hněvem a ramena bojovně pozvednutá.

Další je Placící tesařstvo, sekeru zlověstně nabroušenou a pozvednutou k nebi. Jako slzy slouží kousky lapisu lazuli, které sté-

kají po melancholické tváři, pokračují jako vodopád přes záhyby tesané košile a kalhot a vytvářejí kaluž u bosých nohou.

Nehotová sochařka vedle mě je nedokončená. Nohy má ze surového kamene – k těm ještě nedosáhla. Pečlivě držené dláto jí tvaruje pas a odhaluje konečky jejích vlasů. Říká se, že vztyčila Alosské hory, aby chránila Vaiwyn před očima zvědavců.

Nejkřehčeji působí Uvadající léčitelka, jejíž útlé, ostré rysy vystupují ze zplihlých žilek usychajícího břechťanu. Drží ve vzduchu svou relikvii – skleněnou lahvičku, symbol jedu, jež podala tyranovi, kdysi samozvanému králi rodícího se Vaiwynu.

Už zase se mi chce zívát. Zavřu oči a zhluboka se nadechnu v naději, že mě dusivě sladká vůně kadidla probere. Místo toho mě do nosu uhodí šípkový olej.

„*Wilhelmino.*“

To zasyčení přijde zprava a já prudce otevřu oči. Tváře mi zahoří, odmítám však dát matce najevo, že na mě její pokárání jakkoli zapůsobilo. Místo toho vsunu ruku do kapsy u sukně a nechám pravidelný tikot hodinek, aby ve mně uhasil doutnající vztek.

Patrik ukončil kázání, zastrčil ruce do objemných rukávů bílého církevního šatu a sestupuje z kazatelny. Jeho místo teď zaujme mnohem mladší muž. Má hnědé oči, výraznou čelist, kterou máme společnou, a tmavé vlnité vlasy, zkrácenou verzi sestřiných dlouhých loken, a také olivovou pleť, kterou oba s Aidou zdědili po svém otci.

Isaac je možná o deset let starší, ale je to *můj* sourozenec. Aidě bylo čtrnáct, když jsem se narodila, a než jsem dorostla tak, abych byla pro ni zajímavá, už se zabývala svým studiem práv. Neměla čas hrát si s panenkami a vymýšlet bláznivé fantasmagorie. To však neplatilo pro Isaaca. Pro něj nikdy. Ještě teď, když je mi skoro osm-

náct, se na svého z polovičky nevlastního bratra můžu spolehnout jako na stálého důvěrníka, spojence proti naší matce, i když ho teď vidím poprvé po několika týdnech.

„Vaiwyn je město postavené z krve, potu a slz pěti Světců,“ předčítá Isaac z Písma. Sytý tón jeho hlasu je ještě umocněn každou škvírou v této stavbě. „Je to ale rovněž město, jež stále stojí díky velké oběti jedné z nich.“

Nedokážu si pomoci, musím zkoumat pátou sochu, nejbližší k srdci katedrály.

Ztracená alchymistka.

Působí majestátně ve svém prostém brnění a je jedinou postavou, jež se nebojí nevzhlížet k impozantnímu stropu. Její divoký výraz vyzývá každého pošetilce, který by si na ni zespoda troufl. V ruce drží meč, jehož čepel má přiloženou k prostředku nosu, a v ohbí její paže spočívá strašidelná lebka.

Když Isaac začne svému posluchačstvu vyprávět notoricky známý příběh této Svěťice, zpozorním. Její úděl mě pokaždé uchvátí. Je to legenda postavená na násilí a prudkých změnách.

Ztracená alchymistka stvořila kovovou strukturu, jež je součástí kostry města. Zatímco jednou rukou tavia železo a měď, druhou je přeměňovala ve zlato a stříbro. Jako poslední ze svých skutků však stvořila Večernice, zvony ulité z jejího smrtelného dechu. Jejich účelem bylo varovat Vaiwyn, kdyby se zlo, pro jehož zapuzení obětovala svůj život, jednoho dne pokusilo vrátit.

Ze svého místa to nevidím, přesto vím, na čem stojí její kamenná noha. Postava bez tváře, zato s tenkými kostmi a oděná v onyxu. *Zkáza*. Temná entita, jež kdysi nakazila naše město zlobou a pošťvala je samo proti sobě. Nikdo nikdy nemluví o destrukci, kterou Zkáza rozpoutala, říká se jen, že se nikdy nesmí opět probudit k životu.

Bez Alchymistky další útok nepřežijeme.

Když Alchymistka zahynula, Vaiwyn se rozplakal. Její kovy se roztavily. Skanuly po mnoha tvářích města v slzách, jež přetrvaly dodnes. Čtyři zbývající Světci, unavení bojem a zasažení žalem, vstoupili na nebesa. Vše, co nyní zbylo, jsou Večernice, modlitby a tisíciletý odkaz, udržovaný mou rodinou od chvíle, kdy jim tento úkol svěřili samotní Světci.

„A ve své smrti nám Alchymistka zanechala způsob, jak slyšet přivolání Zkázy.“ Isaac otočil stránku, jejíž zašustění zní v hrobovém tichu jako zahřmění. „Třináct úderů zvonu, jeden za každou slzu prolitou při stvoření Večernic. Varování, které mají umlčet naši strážci zvonů, aby je Vaiwyn nikdy neuslyšel a Alchymistčina oběť nebyla zbytečná.“

Trochu se na lavici narovnáám. Když slyším příběh, vepsaný přímo do mých kostí, naplňuje mě to vírou stejně pevnou, jako jsou samotné Večernice.

Stačí třináct úderů zvonu a Zkáza, již není nic svaté, přispěchá z míst, kam byla kdysi vykázána. Přesně tomuhle brání má rodina, a ať si matka myslí, co chce, součástí tohoto odkazu jsem i já. Dohlížím na Arbuta a kráčím tak v otcových šlépějích. Spolu s matkou a sourozenci jsem překážkou, jež stojí mezi Vaiwynem a zapuzeným démonem.

Je to nelehký úkol, jehož se však s radostí ujímám, a matka udělá nejlépe, když si na to zvykne.

Lidé se hrnou ven z katedrál a jsou lhotejší vůči sněhu, který už se sype z hustých mračen. Jak tak stojím sama na nejspodnějším schodu, pod zakaboněným, břidlicově šedivým baldachýnem rozprostřeným nad věžičkami Vaiwynu, sleduji očima každičkou vložku, co se lenivě snáší dolů.

Můj pohled však znenadání upoutá nějaký rychlý pohyb uprostřed náměstí.

Vedle zamrzlé fontány a její čtveřice bronzových podupávajících koní stojí Max. Jakmile si ho všimnu, přestane mávat a tvář se mu rozjasní širokým úsměvem. Vykročí mi vstříc, ale já rychle zakroutím hlavou. Zatváří se tak sklesle, že se mi z toho sevře hrud', přesto jediné vysvětlení, které pro něj mám, je zběžný pohled přes rameno.

U dveří katedrály se právě shromažďuje moje rodina. Aida a Nikole se chlubí Hanou někomu, koho poznávám z Ingmundova soudu, zatímco matka klábosí s Emiko, ženou, jež zaujala mé místo strážkyně zvonu v bance. Hladké černé vlasy má sčesané z obličeje a zapletené do copů, šátek pevně uvázaný pod bradou.

Nezáleží na tom, jak moc bych chtěla Maxe představit svým blízkým. Nikdo z nich o našem vztahu neví, a přestože vím, že nás před matčiným opovržením nemůžu ochraňovat věčně – tomu by uvěřil jen hlupák –, tak se mi zároveň líbí představa, že nás dva takto ubráním o chvíli déle.

Podívám se k fontáně, jenže Max už je pryč. V prsou mě zamrazí pocitem viny, studeným jako ledové květy na okenních tabulkách.

U Světců, jak já tohle nenávidím. Max chápe, že se pořád ještě nedokážu vykašlat na to, jaký na mě má matka názor, myslela jsem však vážně, když jsem řekla: nakonec to budu muset hodit za hlavu. Jenom se obávám, že nedokážu včas rozpoznat správný okamžik a pak už bude pozdě. Zasloužit si její přízeň je stejně tak trofejí i prokletím, které mě nakonec může připravit o všechno.

„Mino! U Světců, kde celou dobu vězíš?“

Při té otázce sebou trhnu, vůbec jsem neslyšela Isaaca přicházet. Kříží ruce na prsou, aby mu nebyla zima; jeho zelený kněžský plášť je mnohem tenčí než můj teplý kabát.

„Proměškala jsi už tři večere u mámy.“

„To jsem ráda, že si někdo všiml.“ Pokrčím rameny a ignoruji jeho skeptický výraz. „Pohádaly jsme se.“

„Už zase?“

„Jo, už zase.“ Okamžitě lituji, že jsem na něj tak vyštěkla. Můj bratr nemůže za to, že já a máma spolu nevydržíme dlouho o samotě a vždycky jenom přetrháme další pouto, které mezi námi ještě zbývá. „Copak jsi zapomněl, že ona mě teď nenávidí?“

Zakouílí očima a ohlédne se na naši rodinu. „Takže se vyhýbáš nám všem.“ I když mráz a venkovní vzduch ubírají jeho hlasu na síle, stále zní tak překrásně sytě a přímo si říká o pozornost. Už ale nejsme pod klenutými stropy katedrály, a tak se nad jeho slovy mohu zamračit.

„Já se – to není...“ Vzdychnu. „Víš, můžete navštívit taky vy mě.“

„Předpokládám, že hádka zůstává stále stejná?“

„Myslíš to, že se snažím míň než ostatní?“ Nedokážu se na Isaca dál zlobit, a tak se zavěším do jeho paže a vedu nás oba k fontáně. „Nebo jak nejsem za krátkou chvíli schopná zapamatovat si věci, na které všichni ostatní potřebovali pět let, než se je naučili?“

Nespokojeně, hrdelně zamručí. „Já s ní promluvíím. Jsi přece nejmladší strážkyně zvonu za několik staletí, jak může očekávat, že...“

„Ne.“ Když se na mě tázavě zahledí, odfrknu a dodám: „To nepomůže. I kdybych se přetrhla, tak ona po mně chce, abych byla někým, kým se můžu stát nejdřív tak za dva roky.“

„Mino...“

Zahřeje mě u srdce, jak je roztrpčený. Nikdy nezáleží na tom, kdo mi zrovna ubližuje – Isaac mě vždycky podrží. „To bude dobré. Jenom si musím dávat pozor, to je celý.“

Vím, že mi nevěří, nedostane ale šanci ze mě něco páčit, protože se za ním ozve hlasitý, podroušený hlas.

„To se podívejme, kohopa to tady máme.“

I na vzdálenost deseti kroků cítím, jak z Quinn táhne absint. Jako by se jí vypařoval z každého póru, její ošuntělé šaty i bílé vlasy jsou jím načichlé jako nelibým parfémem. Když si všimnu, že sedí u fontány, jako vždy pozvedne zelenou lahev na pozdrav.

„Přišlas mě navštívit?“ volá na mě.

Isaac a já se zastavíme u jejích nohou; roztřepené okraje dek, do kterých se halí, se dotýkají špiček našich bot. Tolly, Quinnin starý, napůl slepý teriér, zvedne hlavu a začenichá.

Sehnu se, abych se mohla podívat do Quinniných zarudlých očí. „Samozřejmě. Nějaké nové drby?“

„Hrdličky se pohádaly.“ Ukáže na sever a její trup se trochu zhoupne. „Tamhle. On zuřil a *on* se pěkně styděl. Určitě řek něco špatného.“

Její hrdelní smích se okamžitě změní v dávivý kašel, z kterého se oklepu. Lahev musí být skoro prázdná. Zakloní hlavu tak, až jí sklouzne vlněná čapka.

Quinn už čtyři roky utápí žal v absintu. Dnes vypadá trochu střízlivější, ale neuplyne dne, kdy by marně nehledala útěchu na dně lahve. Najde se však málo těch, kdo by jí to vyčítali.

Je to už zatracená smůla, když někoho kamenný mor připraví hned o *dva* milované lidi.

Světci kdysi dávno postavili tohle město na kostře padlého boha. Cítili pod mechem a hlinou tlukot srdce a dali mu nový účel tím, že nasměrovali jeho magii do svých vlastních výtvorů dřív, než tuto magii sami ovládli. Vaiwyn stvořený z kamene a dřeva je stejně živý jako ti, kdo jej obývají. Rozsvěcí své ulice, jako by otvíral oči; opravuje praskliny stejně, jako se na kůži dělají strupy; zavírá dveře, jako by zavíral ústa; předává vzkazy skrz své zdi, jako by někomu šeptal do ucha.

A jak to u všech živých tvorů chodí, krev teče, plíce se ucpávají, kosti lámou a myšlenky se snadno popletou. Vaiwyn si čas od času poplete teplé maso a tvrdou kost, myslí si, že patří jemu, a vlije svou magii do svých obyvatel, čímž je promění zevnitř v kámen.

Před tisícovkou let napadl kamenný mor polovinu města. Neexistoval proti němu žádný lék ani způsob, jak se před nemocí bránit. Léky, škrtidla, strategické amputace – ani magická moc Uvadající léčitelky nedokázala jeho postup zpomalit. Magie města byla příliš silná, koho kamenný mor zasáhl, toho do několika dní zahubil. Ovšem Vaiwyn se tomu postupně naučil odolávat. Za nějakou dobu poznal své vlastní silné stránky a pochopil, kam má rozšířit svůj vliv. Nakonec se samotný mor stal vzácným onemocněním, jemuž každoročně podlehl pouze několik případů. Není nakažlivý, ale jinak ho nikdo nedokáže dostat pod kontrolu.

Quinnin manžel a syn mu podlehli před čtyřmi lety. Bydlela tenkrát vedle domu Straussových a já si ještě pamatuju, jak byl její zoufalý pláč slyšet i přes zeď. Ztratila je oba a přitom se musela dívat, jak se postupně proměňují v kámen, a lhát o tom, jak to bude všechno dobré – kdo z nás jí může říkat, jak má prožívat svůj žal?

A já téhle bolesti rozumím až příliš dobře.

Babiččina přirozená nemoc postupovala pomalu. Trpěla rakovinou žaludku, rozháněla ji různými léky a trvalo roky, než jí podlehla. A kdyby můj otec nezemřel dřív než ona, bývala tu mohla být ještě déle. Kamenný mor nám ho vzal během týdne a pár dnů. Pomáhala jsem mu, jak jsem mohla, dokud mu neztuhly všechny končetiny a jediným místem, kde ještě mohl existovat, byl špitál. A já po něm zdědila jeho hodinovou věž. Takhle choroba nezná slitování – uhasila nejjasnější plamen v mém životě a bylo jí jedno, kdo vdechuje kouř, který zůstal.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Co probudí zvony***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.